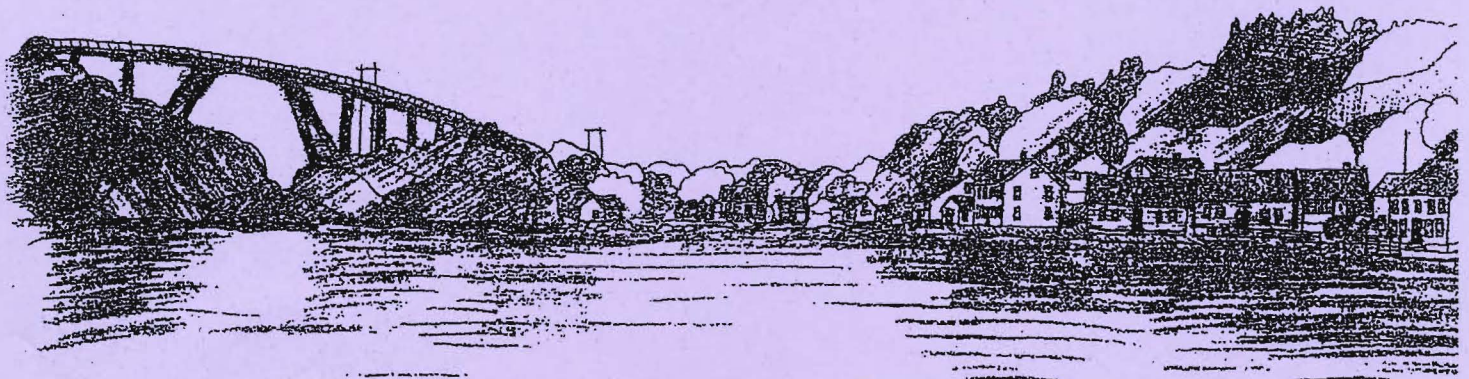

Skjernøyposten

- ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME

Nr. 4.

Julen 2010

42. årg.

UTLODNING PÅ GRENDEHØSET

Tirsdag 16.november samlet det seg mellom 120 og 130 mennesker tett, tett sammen i

Det var veldig mange gevinster, i tillegg ble alle blomstene på bordene loddet ut.

Det var trangt om plassene, noen måtte sitte på scenekanten, i siderommet og på gangen

grendehuset på Farestad, for å støtte opp om initiativet til å forbedre lekeplassen i Tjusedalsbukta. Initiativgruppa hadde en tid planlagt og forberedt utlodning og kafé til inntekt for lekeapparater. Ingrid Ilebekk hadde tatt på seg å fortsette arbeidet som hadde startet i velet. Hun fikk samlet en gruppe damer som ønsket å gjøre en innsats for et viktig arbeid (Se navn under bildet). Lekeplassen trenger både oppussing og fornying. Ett av målene er å gjøre plassen mer tilgjengelig for rullestoler og barnevogner. Der skal blant annet legges asfalt ned til området fra veien.

Forts. neste side

Her er barnekoret i aksjon. De fremførte flere sanger.

Initiativgruppen forteller at de har møtt utrolig velvilje blant folk. Mange, både private og bedrifter har gitt gevinster til utlodninga, og kaker til kafeen. Det ble bakt 13 pizzaer og de hadde 80 pølser i salg. Nesten alt gikk med! Der var masse hjemmelagde kaker som ble fortært i både gang og garasje (til og med der det var bord og stoler). Alt kom i stand på dugnad, og det ble et overskudd på 31 000 kroner som i sin helhet skal gå til øyas lekeplass. I første omgang skal det kjøpes inn et lekeapparat med sklie og klatremuligheter. Det trengs fremdeles mer penger til dette og initiativtakerne skal søke om støtte av bedrifter og banker, forteller

Her er initiativgruppa: Fra venstre: Ingrid Ilebekk, Cecilie Jenssen, Cecilia Larsen, Elin Gabrielsen, Helene Hageland, Ida Hjemdal, Viviann Kristiansen, Stine Pedersen og Vibeke Ånensen. Stine Grøsfjeld er ikke med på bildet.

Ingrid. Slike apparater er veldig kostbare, men vi håper det kan være på plass til sommeren. Dersom dette skal bli mulig er det fint om flere kan gi et bidrag. Derfor tar vi med kontonummer her i Skjernøyposten som kan benyttes. Kontonummer: 3075.12.06778

Vi takker initiativgruppa for et flott tiltak og god innsats, og ønsker dem fortsatt lykke til med arbeidet.

Hanne

Skjernøyposten

-ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME -

Sigurd Aalvik, redaktør, tlf. 38 26 86 11
I redaksjonen:
Norvald Jenssen, tlf. 38 26 86 75
Evert Knutsen, tlf. 38 26 86 86
Janne Knutsen, kasserer, tlf. 38 26 85 86
Rita Dyrstad, tlf. 41 55 68 66
Hanne Arntsen mob. 971 82 482

Skjernøy, 4516 Mandal.

Bankgirokonto: 7877. 06. 62604

E - postadresse: skjernoyposten@gmail.com

Adresseforandringer meldes til Evert Knutsen
Skjernøyveien 254, 4516 Mandal. Tlf. 38 26 86 86 /
416 68949 mail: evert@hotproducts.no

Kontakt USA: Mrs. Agathe Tompson
865 Buck kd., Stone Ridge.
N.Y. 12484. USA.

Abonnementpris pr. år kr 100,- USA, \$ 15

Fiskenytt

Det fisket som engasjerer flest både av gammel og ung er utvilsomt hummerfisket. Til tross for redusert fisketid, begrenset antall teiner for hobbyfiskere, økt minstemål og fredning av rognhummer, er deltakelsen stabil og heller økende. Hummerfisket har en dyp kulturell forankring i kystbefolkningen, og går i arv fra slekt til slekt.

I år startet det med mye dårlig vær, og av den grunn ikke de helt store resultater. Men etter hvert har fisket tatt seg opp, og er nok det beste som har vært på mange år totalt sett. Det er nok de nye reguleringene som har bidratt til dette. La oss håpe denne trenden vil fortsette i de kommende år. Fredning av rognhummer vil ikke gi særlig virkning før om flere år, da det tar minst 6 til 8 år før en hummer har vokst til lovlig størrelse.

Rekefisket var tidligere i år heller dårlig, men etter det fiskerne nå sier har det tatt seg litt opp. Rekefisket er det fisket som har desidert størst økonomisk betydning for fiskerne på Sørlandet. Fisket for øvrig har vært på det jevne uten de helt store resultater.

Noen få fiskere har deltatt i fisket etter leppefisk i sommer og høst, og dette fisket har vært bra. Laksenæringen har stort behov for leppefisk til å fjerne lakselus i mærene. Lusa i mange anlegg har blitt immun mot de kjemikalier som brukes, og dermed er man nødt til å bruke leppefisk til denne jobben. Det er tre typer leppefisk som aktuelle, berggylt, bergnebb og grønngylt.

Når dette nummeret av Skjernøyposten går i trykken, er fisket etter juletorske i full gang. Det har vært heller lite torsk med brukbar størrelse å få den siste tiden. De fleste ligger under 1,5 kg. Vi håper de fleste greier å få juletorsken i år også, den er fortsatt hos mange den selvsagte julekveldsmiddagen, selv om den får stadig hardere konkurranse av andre retter.

Flott skøyteis

på Farestadkjønna, var det i helgen 27. og 28. november. Det lå helt speilblank stålis. Men det var kaldt vær med minus 6 - 7 grader og kuling fra øst. Men når en kledde seg godt gikk det an å være på isen.

Mange ungdommer benyttet da også denne anledningen til å gå på skøyter og til å spille ishockey. Og noen fikk teste mopedene sine på isen. Men allerede på mandagen kom snøen, og da blir forholdene på isen ikke fult så gode. Det er lenge siden en kunne gå på skøyter på kjønna så tidlig som i november måned, vi må nok mange år tilbake i tid.

Skjernøy kapell

Høstens aktiviteter

Fellesskapskvelder nå i høst har vært godt besøkt. Da det dessverre enda ikke er kjøkken og toaletter på kapellet, har disse samlingene blitt holdt hjemme hos privatpersoner. Barneforeningen har blitt holdt hjemme hos Åshild mesteparten av høsten, og ungdomsgruppa har blitt arrangert på grendehuset nå i høst. Vi vil rette en stor takk til vellet for velvilligheten de har vist med utlån av grendehuset nå i byggeperioden.

Den 15. oktober ble det arrangert "lapskausfest" på kapellet. Vanligvis er det "krabbefest" på høsten, men pga at vi ikke har kjøkken måtte vi finne på en enklere vri i år. Det var sang av Margrethe, andakt ved Reidar og underholdning. Det ble en koselig kveld og oppslutningen var god. Det var godt vi hadde varm lapskaus og godt fellesskap å varme oss på, da panelovnene hadde blitt skrudd på litt i seneste laget.....

Menighetsutvalget har arrangert to temakvelder nå i høst, med spennende temaer. Det var også et "onsdagsmøte" 17. november der Kjetil Fredriksen holdt andakt.

Dessverre måtte julegrantenningen utenfor kapellet avlyses i år til mange av barna sin store skuffelse.

Uteområdet bærer preg av å være en stor byggeplass, og vi har ikke noe egnet område hvor juletreet kan plasseres. Vi får komme sterkere tilbake til neste år. Vi har også blitt enige om å avlyse julefesten for de voksne 28. desember (pga fasilitetene på kapellet).

Det ble arrangert julekafé på grendehuset lørdag 27. november fra kl. 1200-1600. Det var åresalg med 6-7 trekninger av gevinster som kransekake, strikkede ting, nisse med godteri, lys/servietter m.m. (det var mer enn 90-gevinster). I tillegg ble det solgt småkaker og dørpynt. For den som var sulten kunne en få kjøpt grøt, vafler, rundstykker, pølser, kakestykker og drikke. Det var en jevn strøm av folk innom kafeen. Det var også en uhøytidelig konkurranse for barna, som gikk ut på å strekke en seigmann lengst mulig uten at den gikk i stykker. Det ble et overskudd på ca kr. 43 000 – dette gir kjærkomne inntekter til utbyggingen av kapellet.

Utbygging av kapellet

Dette er en sak som styret, byggekomité og innsamlingskomité har brukt mye tid og ressurser på nå i høst. Mange ting skal avklares og behovet for å få ut informasjon til øyas beboere er viktig.

Bygget begynner å reise seg og det er spennende å følge med i byggeprosessen. I byggeprosessen er det kommet opp en del endringer. Nye byggeforskrifter som trådte i kraft 1. juli i år medførte at vi måtte ha faglig vurdering av grunnforholdene og beregning av betong i bygget. Dette ble satt bort til et konsultentselskap. Endringene som måtte gjøres medførte dessverre en god del merkostnader. Vi kommer tilbake med en oversikt i informasjonsfolderen som blir distribuert til alle øyas beboere i første halvdel av desember.

Vi har fått oppdatert fremdriftsplan av Gustav Olsen AS, og ferdigdato er 1. april 2011.

Deler av inngangspartiet ble revet på dugnad en ettermiddag/kveld i slutten av november.

Vi mangler dessverre foreløpig midler til å fullføre 2-etasje, der det var meningen at barne- og ungdomsarbeidet skulle foregå. Vi vil oppfordre om å bidra med givertjeneste, «alle bekker små blir til stor å». Du trenger ikke nødvendigvis gi store beløp hver måned – alle bidrag er viktige i så henseende.

Takk til alle som villig stiller opp og bidrar hver på sin måte, slik at nybygget kan realiseres.

Lover for Skjernøy kristelige ungdomsforening

Styret har lenge sett behovet for en gjennomgang av foreningens lover. Disse ble sist gjennomgått og revidert 6. desember 1989 (21-år siden).

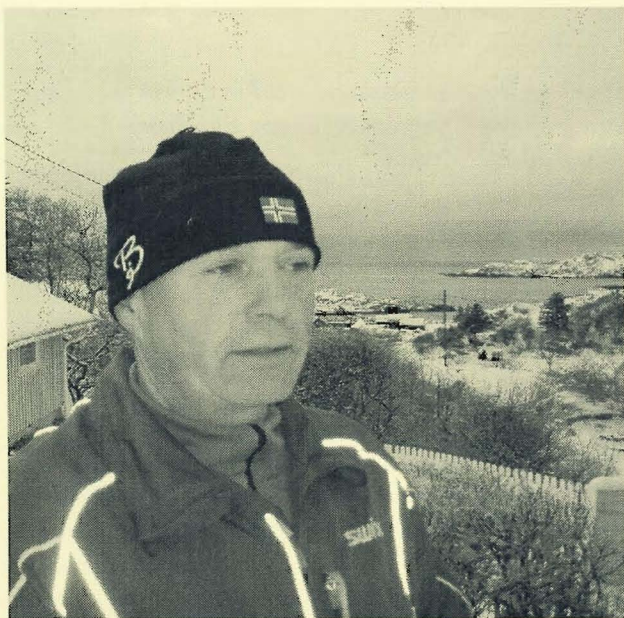
Her står det bl.a. at vi er tilsluttet «Det Norske Lutherske Indremisjonsselskap», noe som ikke medfører riktighet lenger. Det er også noen andre ting som i realiteten har blitt gjort litt annerledes enn det som står i foreningens lover. Vi har samtidig også sett på språket, og tilpasset dette noe i forhold til dagens språkbruk. Forslag fra styret til endring av lovene er sendt ut til foreningens medlemmer. Det endelige forslaget blir tatt opp til avstemming på årsmøtet onsdag 26. januar kl. 1900.

Alf Tore Gundersen

(på vegne av Skjernøy kr. ungdomsforening)

Portrettet.

Denne gang er vi på Dyrstad hos en som har fiske som levebrød.

Det er Jan Øystein Dyrstad, og han forteller:

Jeg ble født i Mandal i 1956 på "Fødehjemmet", og kom til øya med båt og har bodd her siden. Min barndom var preget av fiske og småbruk som min far drev. Vi hadde kyr frem til 1965, og da den ble solgt sluttet jeg å drikke melk. Den melka som vi kjøpte på butikken var jo så tynn som vann i forhold til varm melk rett fra kyra. Ellers var jeg en veldig aktiv gutt som likte å være ute. Sjøen har alltid fasinert meg, og når jeg var ganske liten stakk jeg til stranda og skulle ut å ro. Dette oppdaget de først når de kikket ut av vinduet og så meg ro utover våa. Da var jeg allerede ute ved Vågskjeften. Det greieste var å komme ut, uansett vær. I oppveksten var det alltid spennende å være med min far og onkel på sjøen. Dette måtte jeg imidlertid dele med mine brødre og fettere som også var interessert. Etter niårig skolegang mente mine foreldre at jeg måtte ha en utdanning. Det ble tre år på yrkesskole hvor jeg ble utdannet bilmekaniker. Dette har vært til stor nytte for meg senere i livet.

Min store interesse var og er fiske. Jeg har alltid vært opptatt av dette og ikke minst båtene som driver i de ulike fiskerier. Jeg har benyttet utallige timer med å studere disse båtene og motorene i vårt vidstrakte land. Fiske har jeg drevet med siden slutten av 70-tallet og stortrives med det fremdeles. Min første båt var ei Listaskøyte på 50 fot som var rigget for garnfiske. De første årene fisket vi etter sei og torsk på Mørkekysten og deretter var vi noen år på Lofoten. Så giftet jeg meg. Dette medførte at Lofotfiske måtte vike plass for rekefiske som jeg kunne drive med her. Samtidig bygde jeg hus på gården og fikk i løpet av få år tre barn. Nå eier jeg Rosenvoll sammen med Hans Berge. Vi er et mannskap på fire, hvor to av oss er ute på sjøen, mens de andre to har fri. I friuka driver jeg med sauehold og vedlikehold av gården. Nå i høst har jeg fått en deltidsjobb som linjerydder. Det er interessant å se hvordan et yrke på land fungerer.

Jeg trives svært godt på Skjernøy. Det er muligheter for å gjøre ulike aktiviteter, både friluft- og innendørsaktiviteter. Personlig er jeg svært aktiv utendørs. Jeg går øya på kryss og tvers, både sommer som vinter. Det skal ikke mange centimeter med snø til før skiene er på, og muligheter for å finne spor etter dyr inne på øya er tilstede. Det å ta båten til øyene rundt er også en flott mulighet siden jeg bor her ute i havgapet. Nå er jeg aktivt med i Ungdomsforeningen og ser frem til at utbyggingen av Kapellet blir ferdig. Dette vil bidra positivt til miljøet på øya.

Det er også flott at det er blitt fotballbane, volleyballbane og lekeplass for den oppvoksende generasjonen. På fotballbanen blant annet blir barn fra 7- 8 års-alderen til nærmere 20 år kjent med hverandre. De små lærer av de som er større, både på godt og vondt, men erfaringene er mest positive, tror jeg. Noe jeg liker er is på Farestadkjødna. Da møtes det veldig mange som en ellers sjelden treffer. På øya er det et miljø hvor alle generasjoner omgås hverandre på en svært positiv måte. Alle aldersgrupper nyter godt av dette.

Etter mitt syn, synes jeg utviklingen på øya er bra. Det viktigste er at vi har mest bolighus og ikke for mye fritidsboliger. Fortetningen av boliger foregår over tid, og dette "liker jeg" som man bruker å si på Facebook. Jeg har noen få villsauer innegjerdet rundt huset for å holde vegetasjonen nede. Øya tåler nok flere sauer enn dette, for etter min smak er det for mye trær på øya. I den forbindelse er det kjekt å ha en traktor og motorsag også.

Jeg vil hermed få lov å ønske alle en riktig GOD JUL og ET GODT NYTTÅR!

Hummer og berggylt

Ting endrer seg i våre dager. Tidligere var havet uuttømmelig av resurser for kystbefolkningen. Men slik er det ikke lengre, uvisst av hvilke årsaker. Imidlertid har forskerne sine teorier og kystbefolkningen sin, og det er ikke alltid de er sammenfallende.

I tidligere tider var det fritt fram for eksempelvis å fiske ål her på kysten, men også det har endret seg. Ålen er kommet på den såkalte "rødlisten", hvilket innebærer at det er svært begrenset tilgang til å fiske ål.

Nylig talte jeg med en bekjent som i mange år hadde fisket ål, nå var dette helt slutt for hans vedkommende, så også for de aller fleste andre som har bedrevet dette fisket. Jeg spurt da hva han nu skulle beskjeftige seg med, hvorpå svaret var, fangst av "leppefisk", berggylt og blåstål.

Det var da det rant meg i hu noe jeg leste for en tid siden, en artikkel om en ivrig dykker og fisker i Farsund. Han hadde foretatt følgende eksperiment; Han tillot seg å forflytte noen hummere fra sine "hjemsteder" til en mer beskyttet tilværelse i en steinrøys under sjøbua si. Der bygde han et beskyttet "hummerhotell", og sørget for regelmessig mating og inspeksjon i form av ukentlige dykk. Dette "husdyrholdet" resulterte i flere interessante observasjoner. Når hummeren skifter skall, er den naturlig på sitt mest sårbare, og da "leieboerne" skiftet skall, kom leppefiskene. Berggylte og blåstål stimte rundt den stengte åpningen til "hummerhotellet". Det var liten tvil om at det var det ferske, skalløse hummerkjøttet de hadde fått lukten av. Spørsmålet som det ikke kan gis et umiddelbart svar på, er om leppefiskene eter hummer og krabber i skallskiftet?

Siden torskebestanden på Nordsjøkysten er redusert de siste årene og sannsynligvis ikke utgjør noen stor trussel mot hummerbestanden her på kysten, må det være noe annet som truer hummeren. Så dersom man tillater seg å fabulere litt videre rundt dette, er det nærliggende å anta at leppefiskene, "personifisert" i form av berggylte og blåstål, kan være en alvorlig trussel for all hummer i skallskiftet.

I gamle dager, det vil si på 1960-tallet, var det stort sett berggylt som på våre kanter ble brukt som agn i hummerteinene. Den gangen var makrell og sild fortsatt verdifull matfisk og for god til å bruke til agn. Det ble derfor satt garn på grunnene på ettersommeren etter "agnfisk", i tillegg til stangfiske fra land. Berggylt og blåstål, fisk som ikke kunne selges, men bare til nød benyttes til kraft i fiskesuppe, ble stykket opp, lettsaltet og lagt i noen uker, for å bli surt (svakt kasent), før det ble brukt som agn i hummerteinene. Leppefiskene, som tydeligvis er en trussel mot hummeren under skallskiftet, har også vært det viktigste hummeragnet historisk sett. Det er de ikke lenger, og derfor blir leppefiskene minimalt beskattet. Kan det være en sammenheng her?

Vi kan filosofere videre rundt konsekvensene av at den lokale omsetningen av kystmakrell brøt sammen en gang på 1980-tallet. Tilgangen på denne tradisjonelle matfisken førte også til at den ble den enkleste ressursen å egne hummerteinene med.

Hvorfor reiste fiskeren Markus, fra Gabriel Scotts "Kilden", helt ut til Nødingen (ytterste skjærgården) for å fiske berggylt til hummeragn? Fantes det den gangen en økologisk, intuitiv erkjennelse av at det tradisjonelle agnfisket var med på å opprettholde bestanden av hummer?

Slike spekulasjoner og tankeeksperimenter kan vanskelig verifiseres av forskningsmiljøene, fordi det ikke foreligger tilstrekkelig datagrunnlag for konklusjonene som trekkes.

Det som imidlertid virker svært sannsynlig, er at berggylt og hummer er gamle kjente, for de benytter i store trekk det samme leveområdet i sjøen. Når en ser hvor flink hummeren er til å holde seg i skjul, spesielt under skallskiftet når den er forsvarsløs, og også som liten yngel, er det nok ikke uten grunn. At berggylt og andre leppefisker har lært seg å finne hummeren når den skifter skall, og utnytte dette, virker rimelig sannsynlig når man tar i betraktning de erfaringer Farsunds fiskeren gjorde seg med sitt "hummerhotell".

Poenget med at langt færre hummerfiskere i vår tid bruker berggylt til agn, og at berggylt derfor er mer tallrik på kysten nå eller for 50 – 60 år siden, kan ikke underbygges av vitenskapelige data.

Forts. neste side

Når en legger havforskningsinstituttets undersøkelser av forekomstene av leppefisk til grunn, finnes det ingen tydelige endringer i tallrikhet i perioden rett før og etter at hummerbestanden gikk kraftig ned.

Fiskenes som har garn langs kysten, og ruser i ytre skjærgård, er imidlertid ikke i tvil. Leppefiskene er langt mer tallrike nå enn tidligere.

Kanskje er det slik at den overvåkingen som havforskningen gjør, foretas i indre kystområder hvor det er langt mindre leppefisk, og at det derfor ikke eksisterer undersøkelser som fanger opp om det er blitt mer leppefisk i den ytre skjærgården – det som er hummerens kjerneområder?

En annen sak som imidlertid underbygger de ovenfor lanserte filosofier er det forsøket som for et par år siden ble utført i skjærgården utenfor Risør. Rundt 300 små (3-5 cm) hummeryngel satt ut, én og én ble de sirlig plassert på havbunnen av dykkere. Utsettingen skjedde tidlig på høsten, før leppefiskene var gått i dvale. Ganske raskt etter utsetting var de første leppefiskene på plass. De angrep hummeryngelen, lynraskt, og like etter kunne dykkerne høre et langsomt ”knas” da yngelen ble knust mellom kraftige leppefisktenner, for lyden ledes som kjent bedre i vann enn i luft.

Så observerte dykkerne noe uventet. Det var som om det var gått ut en melding på havbunnen om matsivering, for i løpet av kort tid svermet det med leppefisk i området. Bare et fåtall hummeryngel klarte å gjemme seg bort. Men blant de 300 småhummerne var det også noen som var 6-7 cm store. De tok opp kampen og klarte oppsiktsvekkende nok å hamle opp med leppefiskene. Takket være sitt aggressive gemytt slås de med flere leppefisk om gangen før de ganske raskt trakk seg tilbake i sikkerhet under steiner.

Leppefiskene kan helt sikkert spise den minste hummeren hvis de får mulighet, men at dette er den viktigste årsaken til den store nedgangen i hummerbestanden virker tvilsomt – sett med forskerblick. Uansett, at man nå ”intensiver” fangsten av berggylte og annen leppefisk vil, etter min oppfatning trolig kunne ha en positiv påvirkning på hummerbestanden. For det er ikke ene og alene menneskenes jakt på ”den sorte kardinal” som kan tilskrives den drastiske nedgangen i hummerbestanden de siste 50 år.

Svein Berge

Krigshistorie – radiostasjonen ”Lola”

Tirsdag 9.november var 35 av oss Skjernøyboere samlet på Grendehuset i regi av Skjernøy Historielag for å overvære at Hans Møller skulle vise bilder og fortelle om sitt virke under 2.verdenskrig. Det var en lydhør forsamling som interessert lyttet til Hans Møllers dramatiske fortelling.

Slik ser ”Lola” ut i dag.

Han fortalte at han i 1940 var 18 år og egentlig pasifist. Etter hvert meldte mange av hans kamerater seg til tjeneste for løytnant Kaddan i turnhallen, og det gjorde også unge Hans. De ble etter en tid med planlegging av reise til England advart om at det ble pratet om dem på byen, og Hans og en kamerat dro da over til Sverige, hvor de første gang ble jaget hjem igjen. Neste gang gikk det bedre, og da hadde Hans i mellomtiden blitt med i XU, en etterretningsorganisasjon, fra 1941 til 1944. Der ble han beordret til å opprette radiostasjonen ”Lola” på Sørlandet, da de allierte ikke hadde noen stasjon mellom Larvik og Stavanger. Hans tenkte straks på Mønnesland, hvor han var kjent fra tidligere sommere da han hadde jobbet på Sigurd Strålbergs gård der.

Forts. neste side

Han kom over til England 5.januar 1945 hvor han fikk ny identitet. Han skulle opprette en eremittstasjon, som betydde at de måtte klare seg inntil 7 mnd. uten assistanse.

Absolutt alt av utstyr måtte skaffes, og han måtte lære koder og ha våpenopplæring. Han fikk 3 ukers opplæring, sammen med Lars (Lasse) Larsen. Alfred Toftenes ble med noe senere, etter at de hadde opprettet stasjonen på Mønnesland.

Om kvelden 12.februar 1945 forlot de Aberdeen med en britisk MTB. Om bord hadde de 1,5 tonn utstyr, 1 livbåt, og 1 rosjeke.

De fikk landkjenning ved Ryvingen neste kveld, og sikten var moderat. Etter hvert begynte det å snø, og sikten ble 0. De kunne se blinkene fra Ryvingen innimellom.

Omsider ble sikten bedre, og de kom inn til østsiden av Hellersøy etter å ha loddet seg rundt Sandøy. Rosjekta ble låret, men den tok inn vann og var ubrukelig. 50 kasser á 30 kg skulle i land, og de ble fraktet inn til Hellersøy med MTB'ens livbåt. De var helt utmattet da alle kassene var brakt i skjul og gastene rodd tilbake til MTB'en, og den returnerte uten livbåt i farefylt farvann midtvinters. Etter å ha sovet et par timer ble masse utstyr lastet om bord i livbåten. Alt måtte skje i ly av mørket. Da dette utstyret var landet i Langevika ble livbåten senket i Nordfjorden. De fikk "stjele" en båt av Jonas Hansen i Skjernøysund, og de fikk nystekte vafler av hans fru, Kristiane. De sov hos Maurits. Kassene ble landet ved Thomassens hytte i Langevika i Skjernøysund. Derfra gikk de til Sigurd Strålberg på Mønnesland. Han ville hjelpe, og fraktet resten med hest og slede. De rodde ut til Hellersøy og hentet resten av utstyret, og de overnattet hos Sigurd som uredde hjalp til med å lage hytta som ble bygd av tre og dekket av torv. Den var ferdig 13.mars, og var da kamuflert til det ugjenkjennelige.

De unge mennene gikk 4 timers skift, og hadde kontakt med London 2 ganger pr. dag. Etter hvert ble kontakten med London økt til flere ganger pr. dag. Tyskerne krysspeilet stasjonen via stasjoner i Tyskland, Frankrike og på Høgevarde, og én gang var de 30 meter unna med en hundepatrulje uten å finne hytta, radiostasjonen eller antennen som de tok ned etter hver sending.

7.mai hørte de at Tyskland ville kapitulere, og Hans var første soldat som kom hjem til Mandal etter krigen. Han uttrykker stor takknemlighet til alle som hjalp dem, og spesielt Sigurd Strålberg som tok store sjanser for å hjelpe dem.

Sonja og Hans Møller

Historielaget var imponert over at Hans Møller, hans høye alder tatt i betraktning, hadde kapasitet til å komme til Skjernøy og fortelle om sin krigsinnsats. Møller hadde tidligere i sommer selv et ønske om å komme ut til Skjernøy igjen, men ble da stoppet av et sykehusopphold.

Historielaget uttrykte sin takknemlighet ved å gi Hans Møller en Skjernøykalender for 2011, og hans frue gjennom 62 år, Sonja, fikk en fin blomsterbukett.

Det kan nevnes at den ubrukelige rosjekta senere ble klinket om og brukt som notbåt til "Gavla" på Ytre Farestad. Den ligger nå på Sverre Gunnar Syvertsens brygge.

Det er antagelig årene som tilhørte livbåten som nå henger på Grendehuset.

Siden 2008 blir det nå 8.mai hvert år arrangert fredsmarsj fra Langevika til "Lola", altså samme tur som Hans Møller og Lasse Larsen gikk i januar 1945.

Skjernøy Historielag
v/Knut B. Knutsen

Årsmøte og utlodning Skjernøy Helselag

Årsmøtet ble denne gang holdt 23.november.

Kari, Signe og Bodil ankom kapellet kl. 1700, med vafler og gevinster.

19 av øyas øvrige damer kom kl. 1900, og vi ble til sammen 22 stk.

Kari åpnet møtet med å ønske velkommen.

Ingebjørg leste et stykke fra Menighetsbladet, om hva det vil si å være en kristen.

Da sekretæren, Helen, var bortreist leste Signe årsmeldingen.

Skjernøy helselag hadde pr oktober 2010 59 medlemmer, en nedgang på 1 fra i fjor

Styret har i 2010 bestått av Kari, Signe, Bodil og Helen

Vi har holdt 5 styremøter, 7 formiddagstreff, pluss julemøte i desember og høstfest 4.september.

Det ble sendt 5000,- kroner til demensforskning etter festen. Det kom inn 3600,- kroner i kollekt til formålet.

I mai sendte vi 5000,- kroner til hjerteforskning.

Bodil, Vigdis, Ester og Signe var på demensmøte i Vrimlehallen i september.

Kari og Helen var på fylkesmøte i Lyngdal i april.

Vi har gitt refleksvester til alle 3 klassingene på øya i år.

Videre har vi gitt blomster til 5 nyfødte i 2010, og blomster til eldre på runde dager.

På Skjernøydagen stekte vi lapper til inntekt for kapellet. Oddbjørg laget røre og var med og stekte sammen med Kari og Helen. Det var veldig populært.

I forbindelse med høstfesten fikk de av øyas befolkning som da var på sykehjem og aldershjem en blomsterbukett.

Før jul får alle over 75 år, inklusiv de som er på syke-/aldershjem hver sin julestjerne.

Ellers vil vi takke alle som stiller opp og hjelper oss på formiddagstreffene og med andre ting

Nå kommer også mange menn på formiddagstreffene, sist var det 36 som møtte opp, så det er et populært tiltak.

Signe leste så regnskapet som det ikke var noen bemerkninger til

Etter som det ikke har lyktes oss å få noen nye til å stille i styret fortsetter nåværende styre videre et år.

Bordverset ble sunget, og vafler og kaffe servert. 35 vaffelringer var mer enn nok denne kvelden, så det ble en del igjen selv om det smakte godt.

Vi hadde fått og kjøpt mange fine gevinster, og med åresalg ble inntekten på kr 5700. Loddene ble trukket og gevinstene overlevert. Til slutt sang vi "Hver dag er en sjelden gave", og Kari ønsket oss vel hjem

Signe

Nytt fra Skjernøy vel

Endelig er pengene fra staten frigitt til utbetaling til Tjusedalsprosjektet. 182 000 + 40 000. Vi fikk fritak av departementet for tinglysing av avtalene med grunneierne, det er 20 000 sparte kroner. Det betyr at vi kan få ferdigstilt toalettet bl.a. Mye planlagt arbeid har måtte ligge i bero i påvente av disse midlene.

Men vi trenger mere penger til bl.a. skifte av kledning på baksiden og på langveggen ned mot veien.

Dette må prioriteres til neste år. I disse dager blir det lagt ut giroblanketter til kontingenten for 2010. Den ble beklageligvis ikke lagt ut i sommer, av ulike årsaker. Men nå kommer den. Det vil også komme en varsling om årsmøtet i februar 2011. Det skal da velges nye representanter for Dyrstad og Skjernøysund/Berge, samt for Nedre Farestad (da representanten har trukket seg). Ha ei God Jul og et Godt Nytt år

På vegne av Skjernøy Vel
Tove Laila Johansen.

Yngres på besøk

Mandag 15. november fikk yngres komme på besøk til Karin og Torvald i Valvika for å bake brød i den hjemmelagde vedovnen deres i "Bua". Da vi, i mørket rundet husveggen ble møtt av nydelige, brennende lykter ute og deilig varme inne, fikk det oss til å føle oss veldig velkomne.

Tre timer tidligere hadde Karin og Torvald fyrt opp i bakerovnen der inne, så den skulle være klar for oss. Barna hadde med seg store brøddeiger hjemmefra og vi satte straks i gang med bakingen som var kveldens høydepunkt. Barna eltet og formet fine brød. Karin hadde laget en ekstra fin deig av rugmel som vi kunne

Fra v: Marius, Arian, Marthe, Hanne, Rebekka, Karin, Mathea, Thea, Linda og Liv Kristin.

lage flott pynt til å dekorere brødene med. Det ble noen nydelige brød som alle fikk med seg hjem. Etter at baksten var i ovnen satte vi oss ned rundt bordet og spiste boller og drakk brus. Praten gikk og det luktet så deilig av brødene inne i ovnen. Torvald fortalte oss hvordan han hadde bygget og murt ovnen opp. En hel time stekte de, men så tok jo ovnen mange brød av gangen. Hele 16 brød var det plass til om gangen. Det var en stemningsfull og koselig opplevelse! Takk for en deilig kveld Karin og Torvald. Hilsen alle barn og voksne i yngres.

Hanne

Aktiviteter i Skjernøy historielag

Fastsettelse av alder på de eldste hus/bygninger på øya:

Det er flere på øya som er interessert i å finne alderen på sine hus. Fremgangsmåten er å bore gjennom kledningen med et 10 mm bor. Historielaget har en liste over de som ønsker å være med på prosjektet som planlegges til våren. Er det flere som vil være med er det bare å ta kontakt med styremedlemmene i historielaget. Det er fylkeskonservator Frans-Arne Stylegar som vil være behjelpelig med prosjektet. Er det noen som kjenner til hvilket hus på øya som er eldst?

Historielagets bilder:

Vi har i gang en gruppe under ledelse av Rita for å scanne alle bildene som tilhører historielaget. Senere vil vi diskutere hvordan vi kan arkivere og lagre disse verdifulle bildene.

Boken om skolefortellinger fra Skjernøy 1837 – 1967:

Historielaget har fått tak i flere eksemplarer av boken, og disse selges til interesserte for kr 150 pr. stk.

Vedlikehold av Dyrstad skolehus:

Dette er en stor oppgave/utfordring for historielaget. I første omgang planlegger vi å engasjere et firma som kan sprøyte huset for mår før det blir oppspist. Historielaget har for tiden ikke økonomi til annet enn helt nødvendig vedlikehold basert på dugnad. Derfor har vi søkt om midler gjennom forskjellige bankstiftelser, så vi krysser fingrene.

Kulturminner og severdigheter:

Vi ønsker å kartlegge og skilte kulturminner og severdigheter som ikke allerede er skiltet. Fylkeskonservator Stylegar anbefalte i den anledning et stort samleskilt for hver gård i nærheten av oppslagstavlene. Et annet forslag er å samle alt ved kapellet, hvor opplysningstavlen står. Dette er et stort prosjekt og vi ønsker å diskutere dette på historielagets årsmøte som avholdes i begynnelsen av mars.

Forts. neste side

Julefest på Dyrstad skolehus:

Historielaget vil føre tradisjonen med arrangering av julefest på skolehuset videre. Julefesten blir arrangert 9.januar, se nærmere kunngjøring som kommer på oppslagstavlene.

Ellers håper vi å få til flere historiske foredrag på grendehuset slik vi hadde da Hans Møller var ute 9.november. Er det noen som har forslag til tema, vennligst ta kontakt.

Tidligere i år var vi bekymret for litt dårlig oppslutning om historielaget, men i løpet av noen måneder er medlemstallet mer enn doblet, fra 50 til nå 119.

Vi er følgelig kjempefornøyd med oppslutningen.

For historielaget
Knut B. Knutsen

Julekafé

Det satt folk ved alle bordene hele tiden.

Folk kom og gikk hele tiden og bordene var for det meste fullsatt. Det kom inn mye penger; 43 600 kroner netto, som er et veldig flott resultat og bare litt mindre enn i fjor.

Dette til tross for at det har vært mange innsamlinger og utlodninger nå før jul. Men det viser at skjærøyfolk er svært raus og pengene sitter løst.

Det er 8 - 10 aktive mennesker som står bak dette arrangementet. Tidlig på året begynner de med å samle inn og produsere ting som skal loddet ut og selges, de skal ha all ros for det.

Lørdag 27. nov. fra kl 12.00 til kl 16.00 var det julekafé med salg av div. og loddsalg på Grendehuset, hvor inntektene går til utbygging av kapellet. I fjor ble det arrangert julemesse på kapellet til det samme formål, men i år måtte en benytte grendehuset, for kapellet har for tiden ikke toaletter og kjøkken.

Det ble solgt pølser, grøt, kaker, kaffe og brus. Det var salg av julebakst, dørpynt, krus og kalender bl.a. Utlodningen gikk hele tiden og det var mange gevinster som ble loddet ut. Det var bakt over 20 kranssekaker, hvor de fleste ble loddet ut.

Julebakst og forskjellige godterier var å få kjøpt.

Lanternefest søndag 21. november

Lanternefest, hvor barn og voksne går i tog sammen og synger sanger om sol og måne og stjerner, er en gammel tradisjon i mange land i Europa. Den har lange røtter, men er nok ikke så kjent i Norge. Vi er noen damer her ute som er veldig glade i denne festen i mørketida, og som gjerne vil dele den med mange og gjøre den til en tradisjon også på Skjernøya.

Denne søndagen møtte ca.35 små og store opp med brennende lykter og lanterner ved fotballbanen hvor vi ble ønsket velkommen og sang gjennom sangene for å lære dem bedre. Så gikk vi samlet, bortover veien, mens lyktene kjempet mot vinden for å holde på ilden. Sangen lød:

”Her går jeg med min lanterne
Her går min lanterne med meg.
Der oppe skinner en stjerne
Her nede skinner jeg.”

Lanternetoget endte opp nede ved et stort bål på Monica sin strand. Der ble det fortalt et eventyr om lanternefest, som handler om å dele sin ild og varme med andre. Viktig å tenke på i en kald og mørk novembertid. Så ble det funnet sol, måne og stjernebaker i en sekk. Disse delte vi, alle som var der. Neste år håper vi at enda flere vil finne veien til denne lysfesten, for alle er hjertelig velkomne.

Hanne

Møte med to gutter som liker seg godt på havet

Nikolai Dyrstad 17 år og bor på Dyrstad, er med som frivillig mannskap på redningskøyta Kjøpstad. I to år har han deltatt i denne tjenesten. Det var Nils Reidar Christensen fra Mandal som fikk Nikolai interessert. Nils Reidar er pensjonert styrmann og en av dem som har fått til ordningen med frivillig redningsskøyte. Hele 45 stk deltar i denne tjenesten. De dekker et distrikt som strekker seg fra Søgne i øst til Lindesnes i vest. ”Det er Nils Reidar som har lært meg opp” sier Nikolai, ”å mi e blitt sabla gode venner”.

Nikolai er med som vakt ca en gang i måneden. Men hver onsdag møter flere av mannskapet opp på Ballastbrygga på Malmø - Mandal, hvor skøyta er stasjonert. Da kommer kaffen frem og praten går livlig om alle oppdragene de har vært med på og utført.

Nikolai er rykket opp fra aspirant til matros. Nå er han snart ferdig med et VHF-kurs.

”Jeg liker meg på havet” sier Nikolai, ”så kanskje en dag seiler jeg på alle syv?”

Lars Dyrstad er en annen gutt som også liker seg på havet. På fritiden er han ofte å finne i Dyrstadstranda kjørende i sin steady båt. Allerede som 4-åring kunne han ro. Men nå er han 15 og har hatt ”arbeidsuke” i regi av Vassmyra ungdomsskole, på losbåt i Kr. sand.

”Det va gøy” sier Lars, ”men møte venting”. Det var et mannskap på to i losbåten. Lars jobbet som matros. Fra mandag til fredag, som var de dagene Lars var med, hadde de 13-14 båter som skulle loses inn og ut av Kr. sand havn. Den ene dagen fikk Lars være med losen opp i styrehuset, det var et containerskip som skulle loses inn til havn.” Det va fint å være med på.”

”Jau, kanskje e satse på en utdanning til sjøs” sier Lars med et lurt smil.

Ja, vi får håpe det for begge to, for to så kjekke og ansvarsfulle gutter hadde det vært trygt å ha hatt ute på havet i fremtiden!

Rita

Vi blar i arkivet

Vi skriver fra nr. 2 - 1976. Og vi nevner at "Viktoriasyken" hadde herjet stygt på øya den vinteren. Den hadde besøkt de fleste husstander og noen steder lå hele familier til sengs. Det er vel ingen overdrivelse å si at hvert annet menneske på øya var berørt. Høy feber, verk i kroppen og armer og ben var dens kjennetegn og noen fikk også lungebetennelse etterpå. Det kunne gå opp til flere uker før en var helt sprek igjen.

Taket på skolehuset har vært i dårlig forfatning og Skjernøy krets har søkt kommunen om å få reparert det. Kommunen har kostet materialer, men det søkes om at også kommunen tar alt sammen, da arbeidet med reparasjonen er veldig stor.

Det er nå vedtatt i bystyret at det kan dispenseres fra regelen om at kommunen ikke skal ta noe av selve arbeidet. Søknaden fra Skjernøy krets om penger til å utføre arbeidet er også gått igjennom i formannskapet, og en håper det blir fulgt opp i bystyret slik at arbeidet kan bli utført i løpet av sommeren.

Av 8 høner i hønsehuset til Johan Abrahamsen i Valvik var det bare én igjen etter at et dyr hadde vært på ferde om natten i en av påskedagene det året. Hva som har vært på ferde er ikke kjent, kanskje en mink eller hund. På samtlige høner var nakken knekket, to av hønene var også oppspist. Så hønene kan fremdeles ikke føle seg trygge på Skjernøy.

Mimrestund i skumringstimen

Det er november, og sola, fra her jeg sitter ved kjøkkenbordet mitt i Dyrstadheia, den går nå ned i havet. Det er så fredfylt og så vakkert. Himmelen får de vakreste farger og horisonten blir mørkere og mørkere. Lysene inne i husene på Dyrstad trer mer og mer frem i kveldsmørket. Jeg må ut en tur i den fine kvelden. I det jeg går ut fra Smedbakken, går tankene tilbake til da jeg var barn. Tenk; da var det bare 5 hus på Dyrstad, i dag er det 29 hus til sammen. I Fidja (Fidja blir i dag omtalt som snuplassen på Dyrstad) bodde Alf og Gudrun Abrahamsen. Det var i det huset det første fjernsynet på Dyrstad kom. Jeg glemmer aldri den kvelden vi skulle se åpningen av Skjernøybroa på Dagsrevyen i mai 1964. Alle på gården Dyrstad var invitert ned for å se "den store forestilling". Det ble trangt i stua til Gudrun og Alf, for alle møtte opp. Spent satt vi og ventet på at vi skulle se oss selv på fjernsyn, dette hadde vi aldri opplevd før. Tenk "levende" bilder av oss! Innslaget kom, men du så skuffet vi barn ble. Det var jo bare de voksne som ble filmet "levende". Nei, da var det bedre å se på barne-TV. For én gang i uka fikk vi unger komme ned i Fidja for å se på Pernille, Mr. Nelson, Tralle Tonetroll, og lokomotivfører Snillesen. Den gang på 60-tallet var det barne-TV bare én gang i uka, og den dagen stilte vi alle opp og satt muse stille og fulgte med. Det var en gledesstund.

Jeg går opp bakken Stredekleiva og videre opp Skaret, da er jeg på Dyrstad og huset til Edith og Sverre Dyrstad lyser så fredelig i mot meg. Der bor Edith nå, Sverre døde på 80 tallet. Men da jeg var barn bodde det 4 barn der og farmor Dora. Barna var Jan Øystein, Sigurd, Tom Inge og Bente. Vi hadde mye gøy sammen. Og hos Dora vanka det alltid et kamfersukker når vi stakk innom.

Da jeg ser ned til venstre, ser jeg det er lys i mitt kjære barndomshjem. Thorstein, yngste broren min har heldigvis overtatt stedet. Men da jeg vokste opp var det mine foreldre Ruth og Thorkel Dyrstad, med barna Betty, Kurt, Thorstein og jeg som bodde der. Går en forbi barndomshjemmet mitt og følger kjerreveien utover, og tar til høyre ved den lange statuelignende steinen, treffer en på Neseabben. En stor dabbe. Her hadde vi ungene en av våre favorittlekeplasser. Med våre selvlagede trebåter kunne vi seile fra Norge til Amerika. Vi lagde kanaler og brygger, lastet og losset. Drømte oss vekk i historier vi hadde hørt de voksne fortelle om å seile ute i verden.

Forts. neste side

Huset rett i front, som vel er et av de få hus på øya som heldigvis har beholdt fargekombinasjonen, grønn farge rundt vinduer og hjørnebord, og ellers hvitt, det er hjemmet til Torborg og Kristian Ånensen. Kristian døde på 90-tallet, og Torborg lever nå på sykehjem i Mandal. Her bodde de med barna Inger Lise, Arnt Otto og Trygve. Inger Lise og jeg var "alltid" sammen. Å leke med dukker var noe vi likte godt. Og da vi fikk hver vår lillebror, klarte vi å trykke dem ned i dukkevognene våre og dro på tur på Sundsveien. Sundsveien er den flate veistripen som slynger seg under de gamle eiketrær, just når en har gått opp Kammersbakken ved Torborgs hus. Her lærte vi ungene å sykle- vi trente og trente frem og tilbake på stor voksensyssel. Etter mange fall og kanting i grøfta klarte vi å sykle til slutt. Krys; det er bare fornævnet!

Det femte huset på Dyrstad ligger øverst mot nord. Norheim heter plassen. Her var det gamle Roberta Pedersen som bodde. Roberta hadde kullsvart hår med hårnett over, og så sang hun som en operastjerne. På benken ute i Nordmyra fikk jeg være med henne, det å få sitte hos henne å høre henne synge hennes vakre salmer, det er et godt minne for meg. Roberta kom fra Rosnes. Hun var ei vever, tøff, og arbeidsom kvinne. En dag var Roberta så uheldig å få ei knappenål i halsen. Etter en frokost lå det brødsmler på kjøkkenbordet hennes. Roberta samlet smulene i sin hånd og spiste dem, ingen ting måtte gå til spille i de dager. Men det skulle hun ikke ha gjort, da der sammen med smulene lå knappenåla. Knappenåla satt seg fast i halsen. Men Roberta var en handlingens kvinne. Hun hadde alltid sin robåt "Frøya" liggende i Nordstranda. Roberta tok sine årer fatt og rodde inn til Kleven, gikk så på sine bein inn til Mandal hvor doktor Rocher hadde kontor. Han ble veldig forskrekket da Roberta fikk lagt frem sitt ærend, og fortalt hvor hun kom fra. Historien sier det at doktor Rocher svart " ja, nå du har kommet den lange veien, både roende og gående med ei knappenål i halsen, så må vel jeg klare å få den fjernet". Og det klarte han.

Roberta var gift med Torvald, Torvald som var den som overtok barndomshjemmet på Nordheim. Roberta fødte 5 piker og 2 gutter. En av guttene Johan, og tre av jentene Solveig, Karoline og Liv, var født døde. Det var nok vondt for dem alle. Men alle klarte seg utmerket. Liv, den yngste, reiste til Amerika, hvor hun lærte både å skrive og snakke engelsk, hun bor der fremdeles og er over 90 år.

Vi barn syntes nok det var litt skummelt med Johan. Fordi når han jobbet, med å grave opp diker eller bygge steingjerder, så laget han så mange høye rare lyder, og det var jo ikke vi vant til! En del år etter Robertas død flyttet hennes datter, Teodora, som vi alle kalte Teo, Per og Johan inn på Norheim. Både Teo og Per hadde vært i Amerika i flere år. Nå ville de nyte sine eldre dager i Norge og sitt kjære barndomshjem "Norheim". Johan hadde jobbet som skredder i Kr. sand. Det gikk nok ikke helt knirkefritt for seg når tre eldre søsken nå skulle leve i lag. Mang en gang når jeg kom hjem fra skolen satt Teo der ved kjøkkenbordet hos min mor og beklage seg over Per. Når Teo var gått kom Per og klagde på Teo. Men gilde mennesker var de. Når vi jenter skulle pynte oss til den store julefesten på Kapellet, dro vi alltid opp til Teo. Teo hadde nemlig krølltang, som hun varmet opp på magasinet på komfyren. Og med den krøllet hun frem de flotteste krøller på oss. Om de hang litt når vi kom frem etter å ha gått i følge over øya til festen gjorde ingen ting, for det var den eneste gangen i året vi fikk krølla hår. Til jul fikk alle husstander på gården ei hel kasse med mandariner i gave. Det var stort. Og når Per inviterte alle på gården til selskap på Solborg hotell, ja da følte vi oss nesten som kongelige som skulle i selskap.

Nei, det er kaldt, skumringen er over og mørket har senket seg over alle husene på Dyrstad, jeg vil hjem å fyre! Jeg mimrer for meg selv, og tenker: du så heldig jeg er som har fått vokse opp her!

Rita

Smånytt fra øya

Likestilling

For dem som er interessert i likestilling, kan vi meddele at Skjernøypostens redaksjon nå har full likestilling av menn og kvinner. Hanne Arntsen er kommet tilbake i redaksjonen etter en liten pause, og dermed er det 3 menn og 3 kvinner. Ved oppstarten av Skjernøyposten var det kun menn.

Vi vil samtidig benytte anledningen til å ønske Hanne hjertelig velkommen tilbake med sin kreativitet.

Evert

Bryggeanlegg

Det har lenge vært arbeidet med et nytt bryggeanlegg ved Bergstøfjellene på Berge. Det ser nå ut som de fleste formaliteter er i orden, slik at arbeidene snart kan ta til. Det er familien Tallaksen som står bak planene.

Evert

Barnedåp på kapellet.

Søndag 24. oktober

Barnes navn: Runar. Foreldre er Stine og Ronny Pedersen Dyrstad.

Elgjakt

Det er blitt 5 år siden det siste gang var elgjakt på Skjernøy. Det har hele tiden vært elg på øya, men i et svært begrenset antall, kun en eller to. Før elgjakten i år hadde man tillatelse til å felle en elgku, som har gått uten kalv i 5 år. Men så ble det observert elgokse, og da ble det bestemt å droppe jakten, og la naturen få en sjanse. Så nå blir det spennende å se om det blir noen resultater av dette besøket til våren.

Evert

Gammelt bilde av Rosnesbroen

Vi hadde i vårt vår- og sommernummeret et bilde som ble tatt like etter åpningen av den gamle Rosnesbroen, hvor tre damer var avbildet, to av

dem var kjent, Kirsten Syvertsen og Harriet Pedersen, men den tredje var ukjent.

Nå har vi fått brev fra en av våre abonnenter, Marrit Rysstad, som kan fortelle at den tredje personen er Harriet Pedersens mor, Charlotte Sønstevold, født Kristiansen. Hun har fremdeles grandtantebarn på Skjernøy, nemlig Betty, Kurt, Rita, Thorstein og Grete Thoresen.

Marrit Rysstad er hennes niese, og vi takker for tilbakemeldingen.

Evert

Synnøve Karlsen døde den 6. okt

nær 94 år gammel.

Hun vokste opp på Røsnes, som nr. 4 i en søskenflokk på 8.

Hun kom tidlig i arbeid inne i Kristiansand, men da søsteren Torborg giftet seg i 1953 og flyttet til Dyrstad, kom hun hjem for å stelle for sin gamle far og sin bror Karl så lenge de levde.

Synnøve var ivrig med i forskjellig foreningsaktivitet. Bl.a. drev hun og Alfhild Dyrstad barneforening i mange år. Hun var også aktiv i ungdoms- og kvinneforening.

Hun var et muntert og humorfylt menneske. Hun lo mye og fikk også lett andre til å le.

Da Karl døde i 1997 bodde hun alene hjemme i ca. 4 1/2 år. Da flyttet hun opp til Holum omsorgsenter.

Og her sovnet hun stille inn den 6. okt.

Håkon Karlsen

I begravelsen til Synnøve ble det tatt opp offer til utbyggingen av Skjernøy kapell, og det kom inn ca. 4 500 kroner

Nyinnflyttede

I "kirkebygda" på Farestad har Ingebjørg og Peder Austrud flyttet til leilighet på "Verven" i Mandal. Huset på Skjernøy ble i sommer overtatt av deres sønn Stein, og han er for lengst flyttet inn sammen med kona Jorann og barna Emil, Sashja og Emanuel.

De har vært bosatt på Østlandet.

Så har Gunnhild og Henrik Strømberg med barna Fors.

Johannes, Andreas og Karoline flyttet til øya. De har vært bosatt i Søgne og flyttet i høst inn i nybygd hus på Dyrstad. Gunnhild er født og oppvokst på Dyrstad.

Vi ønsker dem alle velkommen til øya og håper de vil trives blant oss her ute.

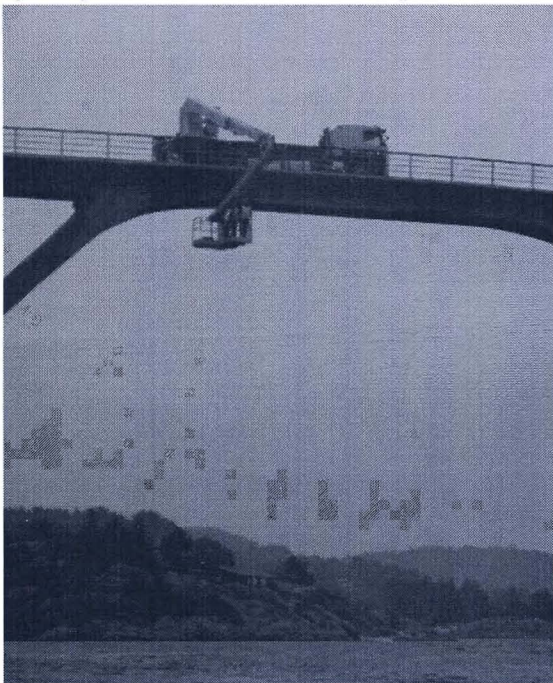
Østerøyas

kvinneforening hadde utlodning lørdag 30 okt. og det kom inn ca. kr 27 000, som er veldig bra. Det var som vanlig mange gevinster som var blitt laget i løpet av året. De innkomne pengene går i sin helhet til forskjellige misjonsorganisasjoner.

I fjor ble Vesterøyas kvinneforening lagt ned etter 132 års drift, foreningen ble startet i 1877 og lagt ned i 2009. Dette er vemodig, men de senere år har rekrutteringen vært dårlig. Det har gjennom alle disse årene blitt innsamlet mange tusen kroner til forskjellige misjonsarbeider.

Broundersøkelse

Den første uken i okt. var det broundersøkelse på Skjernøybroa. Broa kunne da bare passeres hver

halv og hel time. Det førte til kødannelse på begge sider, de mest uheldige måtte vente nesten en time for å slippe over. Som bildet viser var det

en stor bil med "lift" som ble ført under broen, og den ble flyttet hver halve og hele time på dagtid.

Nå når kapellet har vært under ombygging er en del av virksomheten her flyttet til Grendehuset.

Det er ikke kjøkken og toalett lenger, på kapellet da dette ble revet i sommer.

Helselaget har nå sine tirsdagstreff på grendehuset og det samme har Ungdomsgruppa, som møtes hver fredag kveld. Barneforeningen har holdt til i forskjellige hjem.

Vanlige møter og Gudstjenester er fremdeles på kapellet.

Søndag 5. des. ble "julen synget inn" .

Søndagskolebarna kom inn i posisjon ikledd hvite klær med glitterkrans og lys i handa, mens de sang "Lusia sangen"

Etterpå var det vanelig Gudstjeneste, med mye julesanger

Julaftengudstjeneste i år begynner kl 14.30.

Gudstjenesten 2. juledag begynner kl 12.00.

Det nye tilbygget er reist og under tak. Det har vært noe problemer med kulde, men det går sin gang. Overbygget over inngangen er fjernet og taket er lagt som det var når kapellet ble bygget. Hovedinngangen blir fjernet og det vil bli satt inn et vindu der. Inngangen vil da inntil videre være rundt hjørnet

Det blir ingen juletefest 28. desember, men søndagskolens juletefest blir som vanlig 29. desember. kl 17.00

Innsamlingen går sin gang

Det er til nå samlet inn ca. 2.600 000 pluss en lovnad på 100. 000 fra +Bank i Mandal.

Skjernøykalenderen 2012

Vi utfordrer også i år Skjernøypostens lesere til å levere bilder til kalenderen. Tidligere år har vi fått mange flotte bilder og vi håper på nye i år. For at vi skal få kalenderen ferdig før sommeren må de være levert innen 1.april 2011 til Thor Anders Puntervold på minnepinne eller dvd. Han har telefon 977 14 474, hvis du har spørsmål. Bildene kan også sendes på mail til Skjernøyposten.

Siden sist

Nå er vi allerede i 2.uken i advent. Tiden går fort, og juleforberedelsene er i full gang.

Vi har hatt en veldig kald periode nå. Det har ikke vært en så kald november måned i Mandal på 91 år, og det sier jo litt. Det har vært minusgrader ned mot 10 om natten, og det har blåst kuling fra øst, så det har vært surt å bevege seg utendørs.

Sjøtemperaturen har holdt seg godt, så sjøen har ikke begynt å fryse enda, men hvis kulda forsetter er det nok ikke lenge til den fryser.

I okt. var det mye vind fra vest, noe som gikk utover hummerfisket. Det har heller ikke vært så mye nedbør, noe regn i okt., men 9. nov kom den første snøen, som lå noen dager før den forsvant. Vi har fått ny snø, ikke så mye, men veiene er litt glatte.

Ja så runder vi av for denne gang og for dette året. **Vi ønsker alle våre lesere en god jul og et godt nyttår.**

Vi møtes som vanlig med første 2011-utgave av Skjernøyposten i mars.

Adventstid.

For så høyt har Gud elsker verden at han gav sin Sønn den enebårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv. Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ham.
Johs. 3, 16 - 17.

Snøen har lagt seg og lyser opp i terrenget, det minner om høytiden som står før døren. En god jul og et riktig godt nyttår.